

יב"ד ז"א

נצור של אדה"ר ונצור של יוסף ושניהם נאכילה,  
 אכילה אחת נחטא אדה"ר, והשניה כי ישנו  
 לאכל לחם נמכרת יוסף, [וזהו ירד ירדנו נחמלה,  
 היינו ירדה כפולה נכנס, "חמלה" חטא אדה"ר שהוא  
 נכנס כל החטאים], ומרומז, "ירד ירדנו נחמלה"  
 נגימט', "ויתנכלו אתו".

והנה (ע"ז ה.) דוד הקים עולה של חסונה,  
 ז"ש חיימני מירדי צור, צור של אדה"ר,  
 והנן.

ירד ירדנו נחמלה לשצר אכל. למה כפל לשון  
 ירד ירדנו, ומהו מלת נחמלה.

וי"ל עס"י דברינו לעיל [פרשם ישנ דף ק"ע  
 נפסוק ישנ ראובן אל הנור, פתם נחשונה "חמלה",  
 דפסלה קאי על חטא אדה"ר, שורש וראשית כל החטאים  
 עי"ש כל העיין] עם הזוה"ק (ח"ג קכ"ב.) כי יסתח  
 איש צור, על אדה"ר שכרה צור לכל העולם כולו  
 נחטאו נאכילת עץ הדעת. והנה זהו שאמרו ירד  
 ירדנו נחמלה לשצר אכל, שהיה להם שני ירידות,



חנוכה

העצם שלו, אם נקרא ראובן או שמעון לא ראוי  
 להשתנות לעולם. כן נחמלה קרא לון הקצ"ה  
 לכנסת ישראל עם קדוש לפי מה שנתקדשו  
 נמנמיו, והוא שם החואר, ואם יסורו חלילה  
 מן הקדושה אין עוד השם קדוש עליהם, לכך  
 מגו רחימותא יחיר קרי לון קודש נשם העצם  
 אשר העיר רוח ממרום והצדיע בכל בית ישראל  
 נפנימיות נשם קדושה נענמותא אשר לא  
 חמוט לעולם, עי' נהגדה אשי ישראל נפירוש  
 ישא נרכה שלי עה"כ היטה יהודה לקדשו.

וזדו העיין ננס חנוכה, אשר נאו להשכיחם  
 מחורתו ולהעצירם מחוקי רצונו, וכמעט  
 נשחכחו תורה ומצות מישראל, אלא שנשתייר  
 מינוץ הקדושה גנוזה נקרב נשם פנימה, שהוא  
 מכח שם העצם קודש ישראל לה' אשר לא  
 יוסר לעולם, והוא הפך אחד של שמן אשר  
 מלאו תמוס נקדושה, ומינוץ זה ללהנ ילא ולכך  
 בית הלל אומרים מוסיף והולך דמעלין נקודש.

הנרות הללו קודש הם ואין לנו רשות  
 להשתמש בהם. להצין, הלא כל המצות  
 קדושה יש להן ומה יתר שאת לנרות הללו  
 לאמור עליהם קודש הם.

יב"ד ז"א

וי"ל עס"י הזוה"ק (ס"ג קכ"א.) עה"כ ואנשי  
 קודש תהיון לי וגו' וכאין אינון ישראל  
 דקצ"ה נעי ליקרא לון וכו' לא אעדי רחימותא  
 מנהון עד דקרא לון כי עם קדוש חמה, לא  
 אעדי רחימותא מנהון עד דקרא לון ואנשי  
 קודש תהיון לי, דאיהו יחיר מכלל וכו' נקדמיתא  
 קדוש והשתא קודש וכו' נהאי אתר אקרי קדוש  
 ולעילא לעילא קודש וכו' עכ"ל עי"ש, מהו  
 העיין נזה.

אלא קדוש הוא שם החואר, כגון האדם  
 הנקרא לפי מלאכתו שמשמש נזה, אם הוא  
 חוסר נגדים נקרא חיט ואם משנה מלאכתו  
 ונעשה חוסר מנעלים נקרא סנדלר. אבל שם

1

1

נקודש דייקא.

1111111111

לבן שפיר אומרים הנרות הללו קודש הם ואין לנו רשות להשתמש בהם, כלומר הנרות הללו נתהוו מכס השם "קודש" שהוא שם העצם ומחנה היא מן השמים, מחוץ להנה יתירה לישראל שהיא לעולם, ולא מכס השם "קדוש" שם השימוש והחומר התלוי לפי קדושת המצות אשר נידי האדם. ולכן צכל עת שזורדת רוח שאינה מצויה לעולם ומתחשפת סכנת הקיום לזרע יעקב ותורתו, מיד מתעוררת אותה הקדושה העלמית הטבועה צכל נפש מישראל למפירת נפש וקידוש שם שמים כמו צנס חנוכה.



ואידך לנו רשות להשתמש בהם. כי איתא (שמו"ר פל"ו ב') לא שאני צריך להם, אלא שתאירו לי כשם שהארתי לכם, למה, כדי להעלות אהכם צפני כל האומות שיהיו אומרים ישראל מאירים למי שמאיר לכל עי"ש.

וי"ל זהו הענין (צמדצר ט') ויעש כן אהרן להגיד שנחו שלא שינה, היינו כי עי"א [שעמין הנרום הוא רק להעלות ישראל שמדליקין לפמין] היה יכול אהרן להתגאות צעצמו [מיון שהוא המאיר והמדליק] לכך אמר שלא שינה שנחו צעיני עצמו. וזהו העמין שאין לנו רשות להשתמש בהם היינו לצלתי התגאות צעינינו.

וזדו גס כן עמין הדור מצוה צנרות חנוכה, דמיון שהנרות אינם לורך צעצם רק מחמת הדור לישראל, לכך מדה צמדה להדר המצוה צכל הדור, והנן.



הנרות הללו קודש הם ואין לנו רשות

להשתמש בהם אלא לראותם צלנד. ויש להצין מה ענין "אלא לראותם צלנד", וגם אומרו צלשון אין לנו רשות הול"ל ואסר לנו להשתמש בהם צלשון הגמרא אסור להשתמש לאורה.

בשאלות איתא מוזה מימין נר חנוכה משמאל וטלית מצויה צאמצ מה ענין זה לזה.

אבך איתא (רש"י שלם) עין רואה והלנ סומד וכלי המעשה גומרין, י"ל נר חנוכה מציא קדושת הראיה, להשמר מעין רואה, שאינה צרשותו של אדם כדאיתא צוה"ק (ס"א קצ"ה.), וזהו "אין לנו רשות להשתמש בהם" היינו העינים חשמישן אינן צרשותו של אדם, "אלא לראותם צלנד" כלומר אלא על ידי הראיה והסתכלות צנרות הללו אשר קודש הם, הרי הם מציאים קדושה לעינים [ונעשים צרשותו], וכידוע משה"ק (נראשית ל"ט) איה הקדשה היא צעינים, היינו הקדושה תלויה צעינים [גמה שהן מסתלין].

וזדו צגמרא (שנת כ"א:) עד שתכלה רגל מן השוק וכו' עד דכליא ריגלא דתרמודאי עי"ש, ותמוה הדבר מה שנתנו סימן זה, וכי מה יעשה אותן העירות שלא צאים שמה התרמודאים.

וי"ל עפ"י דאיתא (שנת ל"א.) מפני מה עיניהן של תרמודיין תרועות, א"ל מפני שדרין צין החולות וכו', ופירש המהרש"א שם, דצלוש השאלות נחכוון לג' מדות הרעות, רוח גצוה ועין רעה ונפש רחנה שזכרו צתלמידי צלעם, והשאלה השניה מפני מה עיניהן של תרמודיין תרועות וכו' חשג הלל שנתכוון למדה הרעה הצי שהיא עין רעה, עפ"י מ"ש צפרק חלק, דור המצול לא נתגאו אלא צצניל גלגל עין וכו' ופרש"י שהיו

השמים הוא ההשפעה וקודש הוא.

נכנה האש, אבל כשיש הפרד ומחילה ביניהם, אזי אנו רואים סילופי הדברים, האש שולט על המים, והבן.



ולזה עבירם מתוקי רעוק. להבין דדי לומר להעצירם מרעוק. כי נעמך ישראל נחרת מכל האומות וטוקי ראשי חדשים להם קנעת, מהו וטוקי ראשי חדשים הול"ל וראשי חדשים להם קנעת.

אבן ע"י שפרשתי הרש"י נפרשת חוקת לפיכך כתוב זה חוקה, עם "נעל העקידה" עה"כ (דברים ד') ראה למדתי אתכם טוקים וגו' ואמרו רק עם סכס ונבון הגוי הגדול הזה, ומדקדקים, על חוקים איך יתכן לומר סכמה. אלא אם אדם עושה דבר נלתי מוצן לעיני כל, קוראים אותו שוטה, אבל אם מן הדבר הזה, נסופו נלמת חכלית טובה, אזי אדרבה מורה על גודל סכמתו. כן החוקים, רואים חכליתם הטובה היוצאת מהם, השראת השכינה וכו', הרי זה מורה על גודל סכמתם ובינתכם עי"ש.

זדו לפיכך כתוב זה חוקה, כי גזרה היא "מלפני", אבל אין לך רשות להרהר "אחריה", כי החוקה נודע הטעם אח"כ.

בן (תהלים ק"י) ויעמידה ליעקב לחוק, ישראל הוא נתינת חוק, נלתי נודע טעמו נראשונה ואח"כ רואים החכלית הטובה והחגלות ישראל. ועל זה מנבטים, (תהלים קי"ט) את חוקיך אשמור, כלומר אמתין, אבל אל מעוצני עד מאוד, לחכות ולהמתין כל כך. וזהו חוקי ראשי חדשים להם קנעת, כי נעשה מושך, אבל אח"כ סופו להזרית אור, בכל פעם יותר גדול.

והיונבים רצו לנטל כח החוק הזה, ו"ש להעצירם

הנרות הללו קודש הן ואין לנו רשות להשתמש בהן אלא לראותן בלבד [הלשון נהן הוא נמסכם טופרים פ"כ ו']. י"ל ע"י המדרש (שמו"ר סט"ו ז') הן עם לנדד ישכון, כל האותיות מזדווגין חוץ מנ' אותיות הללו כינל א"ט הרי י' ז"ח הרי י' וכו' נמצא ה' לענמה, וכן האות נ' אין לה זוג וכו' אמר הקצ"ה כשם ששני אותיות הללו אינן יכולין להזדווג עם כל האותיות אלא לענמן כך ישראל אינם יכולים להדבק עם כל העכו"ם הקדמונים אלא לענמן מסורשים וכו' ואין מתערבים בהם שנאמר "הן" עם לנדד ישכון ונגויים לא יתחשז עכ"ל. והנה אותיות אלו אין להם חיבור לעשרה עם אותיות אחרים אבל נינס לבין ענמן מאטרסין לעשרה דהיינו ה' חמשה ונ' חמשה ביחד עשרה וזהו לנדד ישכון נד"ד מספר עשרה, וזהו דקאמר המדרש אלא לענמן דנינס ומין ענמן הן נאחדות.

ז"ש הנרות הללו, אלו ישראל קודש הן [כמו אותיות ה"ן], ואין לנו רשות להשתמש בהן, היינו שאין הם לשימוש של אחרים [היינו שאין אנו בני ישראל רשאין להתערב באחרים כמו אותיות ה"ן שאין מזדווגין באותיות אחרים] אלא לראותן בלבד, לראות שנהיה בלבד נסני ענמינו ננתינת הן עם לנדד ישכון, מסורשים לענמן.

ובבחי זה של לנדד אנו מתגברים על האומות וכענין המשל של אש ומים, דישראל נמשלו לאש כמ"ש (עובדיה) והיה בית יעקב אש, ואומות העולם הם נתינת מים כענין (שמו"ר סמ"ט א') מים רבים אלו העובדי כוכבים שנאמר כהמות ימים יהמיון, וכשנחקרז אש למים

2

3

ובן היה נגס מנוכה, ז"ש ופורקן כהיום הזה, היינו כיום הזה המאפיל ומאיר, כך האיר לכם וכך עמיד להאיר לכם, היינו היה אור מקודס צענר, וכן יהיה אור לעמיד, רק צינתיס אפילה, אבל סוף שיצוא האור. ועל זה מורה נס השמן להאיר, והיה אור גדול. ז"ש (צ"ר פפ"ט א') קץ שם לחושך זמן נתן לעולם שיטשה צאפילה, היינו זמן מוגבל אבל האור הוא קיים והוא הנצחיות, שהיה אור צענר וכן יהיה אור צעמיד. זהו שמדייק רש"י ואמר כיום הזה שהוא קיים, היינו האור, ויקרא לאור יום, הוא עיקר הקיום. ז"ש "קץ שם לחושך" נגימט' "שעבוד מלכיות" שסוף כי יצוא הקץ לחושך של שעבוד מלכיות. וזהו עמין האור הגנוז, כי האור קיים חמיד, רק יש זמן שהחושך מכסה האור, אבל יתגלה אפי"ב.

אוצר החכמה

המג"ע (הונא ציל"ר צראשית) הניח נסח הראצ"ד (מסי פסר היצירה) אשר נחטא אדה"ר נסגמו שני דלתי"ן, ד' משס א-דני וד' משס ט-ד. וכתב נעל מג"ע רוח דמלה הנסע השיאמי, כיון שנסגמו צ' דלתי"ן הללו נשאר משס ט-ד' "שי" ומשס א-דני "ארי" והם צצירוף שיאמי, וזהו הנסע ה"שיאמי" עכ"ל. אבל יש להבין מה עמין הסטא נשמי דלתי"ן, ומה הכוונה באותיות שיאמי הנשארים.

1234567

אבן נ"ל צצילור דצרי הראצ"ד, כי הגה הינה"ר בא לאדם להרסיקו מדיקות הנורא צשני חופנים, או שמפחה אותו ומדנר על לבו להתפאר ולהתנשא צישום ונבאות, ואם סטא, הוא צהיסק, שמשפיל אותו צעמי עצמו, שהוא כחין ולא כלום ואין תקוה לו לגשם לפי המלך.

ובענין זה עשה הינה"ר אלל אדה"ר, מקודס בא אללו והכניס בלבו ישות וגאות ואמר לו (צראשית ג') ציום אכלכם ממנו ונסקסו עיניכם והייתם כאלקים וגו', ואיחא צסרקי דר"א (פרק י"ג) כי אמר להם הנסע מה הוא צורה עולמות כך אחס יכולים לצרוא עולמות וכו' עי"ש. אמנס אחר הסטא, סן לבנו יצין ושג ורפא לו, השפיל אז אותו כחין וכי אפסה תקותו. וזהו המדרש (צמ"ר סי"ג ג', סק"ר פ"ו) גאות אדם חשפלנו, זה היה אדה"ר שצנר על ציוויו של הקצ"ה ואכל מן האילן, ציקש הקצ"ה שיטשה חשונה ולא ציקש אדם וכו' עי"ש. ר"ל מקודס מחמת גאות סטא ואכל מן האילן ואפי"ב מחמת שסלות לא ציקש לעשות חשונה כנ"ל.

ז"ש חשוף זרוע קדשן וקרנ קן הישועה, היינו כמ"ש (ישעיה נ"ב) חשף ה' זרוע קדשו לעיני כל הגוים וראו כל אפסי ארץ אפ ישועת אלקינו. וכעמין שאמרו (צרכות ה:) ר' יוסון גליה לצרעיה ונפל נהורא, היינו גליה לצרעיה של הקצ"ה, נפל נהורא וכדאיחא (צרכות ו:) וכולהו כחיני צאדרעיה, והא דצנה על האי שוסרר דצלי צעסרר, הכוונה על צית יעקב, דצלי צעסרר האי שוסרר דיעקב, ונפל נהורא מדרעיה דקצ"ה, שכתוב צה (דה"א י"ו) מי כעמך ישראל גוי אחד צארך, וכן הפירוש חשוף זרוע קדשן ונפל נהורא וקרנ קן הישועה צמהרה צימינו חמן.



וזדו שני הדלתי"ן שנסגמו נחטא אדה"ר, כי נאמר (משלי ס') אשרי אדם שומע לי לשקוד על דלתותי יום יום, פירוש כי אף אם האדם הוא גדול צמורה וצדיק גמור, צכל זאת אל יצנרך בלבנו כי הוא נקי מכל וכל ואינו

ארוצומך ה' כי דליתמי (תהלים ל'). להבין העמין (צנת כ"א:) נר חנוכה למטה מעשרה, וגם למה למטה מעשרה הלא מעולם לא ירדה שכינה למטה מעשרה (סוכה ה.).

③

④

צריך תשובה, ונאמרו אין לדיק צארן אשר  
 יעשה טוב ולא יעשה, וצריך לשקוד גם הוא על  
 הסתחם ודלם של תשובה. וכן אם האדם נאמרו  
 מלא פטאים ועוונותיו ענרו ראשו, נכל זאת  
 אל יפול בקרנו ואל יתאש לומר אפס מקומי  
 ולא מועיל עוד תשובתי, אלא כי הקב"ה מרחם  
 על מעשיו וסומח שער לדוסקי בתשובה. על  
 זה אמר הכתוב לשקוד על דלתותי, לשון רבים  
 שני דלתות, הן בגדלותו צריך לתשובה ולשקוד  
 על הדלת למען יסתחו לו, והן בשטותו מועילה  
 תשובה ושקידה על הדלת וסותמין לו.

113457

מוצר החכמה

וזדו נטמא אדתי"ר נפגמו שני הדלתי"ן, כי  
 קודם הטמא התנך בלננו כי אין צורך  
 לו אל הדלת, ונחפתה אל הנמש שיכול להיות  
 כאלקים והוא הסגס גדל"ת של ש-די, כי ש-די  
 נספרון ד' נמלא "יש" כלומר ע"י הישות ספרה  
 לו הדל"ת. אמנם אחר הטמא נעשה בעיני עצמו  
 כאין ולא כלום, בלי תקוה שתועיל לו תשובה,  
 והוא הסגס גדל"ת של א-דני, כי א-דני נספרון  
 ד' נמלא "אין" כלומר ע"י נתינת "אין" ספרה  
 לו הדלת הסתומה לשמים. וזה שאמרה הנמש  
 השיאמי, כיון שנפגמו צ' הדלתי"ן הללו נשאר  
 משם ש-די "יש" ומשם א-דני "אין" והם  
 צירוף "שיאמי" וזהו הנמש השיאמי.

וזדו העין שנאמר (שמות י"ז) ועל נקותם את  
 ה' לאמור היש ה' בקרננו אם אין,  
 ר"ל קודם הטמא נאלו לנתינת יש והתנשאות  
 ולאחר שטמאו נאלו לנתינת אין ויאוש. וי"ל זהו  
 הסמיכות ויבוא עמלק ונמדרש (תנחומא תל"א  
 אות ע') כל זמן שהקב"ה מבקש להזכיר מטאן  
 של ישראל שטמאו נרסידים שנאמר היש ה'  
 בקרננו וכו' אמר להם זכור את אשר עשה  
 לך עמלק עי"ש, היינו כי גם הטמא נרסידים  
 נלמס מכס עמלק, וכס מעשיו הוא הגאות, כידוע  
 "עמלק" גימט' "רס", וכמבואר נמדרש (צמ"ר  
 סי"ג ג') גאות אדם זה עמלק, שנחגאה על

הקב"ה וכו' עי"ש, והכנים ישות וגאות [נכנסם  
 ישראל], וכן מאידך גיפס הכנים נתינת אין ויאוש  
 אם טמאו, ח"ש (דברים כ"ה) ואחיה עיף וגט  
 וגו'.

וזאת היא כוונת המדרש (תנחומא שם אות י')  
 מה היו בית עמלק עושין היו מסתכין  
 מילותיהם של ישראל חורקן כלפי מעלה וכו'  
 עי"ש, היינו כי איתא נספר "המינוך", שלכך  
 לא נברא האדם מהול כדי להורות שיכול האדם  
 לתקן עצמו ע"י התשובה עי"ש, חרקו המילות  
 כדי לנטל מהם תקות התשובה שיש צמלות  
 מילה. וזהו כי יד על כס י-ה (תנחומא שם  
 אות י"א) שאין הכפא שלם וכו', ר"ל כי (יומא  
 ס"ו). גדולה תשובה שמגעת עד כפא הכבוד,  
 וקלקל אלל ישראל ענין התשובה ועי"ז אין  
 הכפא שלם כמוצן.

וזדו נמדרש (שם) עד שלא פשט ידו נכפא  
 תמטה, כשפשט ידו נכפא מטה אמחה  
 עכ"ל, ואינו מוצן עד שלא פשט ידו נכפא למה  
 תמטה, אלא עד שלא פשט ידו נכפא פירושו כי  
 לאלה שלא טמאו הכנים בלנס התנשאות וישות,  
 שאין צורך להם לתשובה המגעת עד כפא הכבוד  
 וימינו הפשוטה לקבל שמים, וכשפשט ידו נכפא,  
 היינו לאלה שטמאו הכנים נהם נתינת האין  
 והיאוש, כי אין מועיל להם עוד הכפא כבוד  
 ופשיעת ידו לשמים.

וזדו שנאמר (שמות י"ט) ויקטו מרסידים  
 ויצואו מדבר סיני ופרש"י מה ציאתן למדבר  
 סיני בתשובה אף נקיפתן מרסידים בתשובה,  
 ואינו מוצן למה כפל תשובה, אלא בזה תקנו  
 מה שקלקלו מקודם ע"י עמלק, וננקיפתן  
 מרסידים היה התשובה אחר שטמאו ולומר לך  
 שלא נתיאשו, ונתיאחן למדבר סיני היה התשובה  
 אחר שנתעלו למדרגה גבוהה ונחקיים אללם  
 ואשא אחכס על כנפי נשרים ואניח אחכס אלי,



ישראל בשנה חלל הגדולים בעלי רוח"ק כמו אלל  
השפל שבשפלים ע"ש לדרכו בקודש.

1234567

וזדו דאיתא נמדרש (ב"ר פ"ג ד') שאמרו  
היונים כתבו על קרן השור שאין לכם  
חלק באלקי ישראל, ועוד איתא (נמדרש לסוכה  
הוצא בילקוט אליעזר) שאמרו היונים כתבו על  
צריח הדלת שאין לכם חלק באלקי ישראל,  
ושני המדרשים אומרים דרשומי. אך ע"י  
האמור הכוונה היא על שני אופי הפסח  
של היצה"ר הנ"ל. אמרו להם כתבו על קרן  
השור הרי זה הפסח לישות וגארות, כי גאה  
בנהמה שור (שמור"ר פכ"ג י"ג) וכתבי (פסלים  
ע"ה) אל פרימו למרום קרנכם וגו' ופרשו  
שם שאל פתגמו עם הפרוממות ע"ש. חלל  
לאלו אשר פתגמו אמרו כתבו על צריח הדלת  
וכו' כי סוק צריח השער וסגר עליהם דלתי  
הפסחה.

לומר לך שלא נתגאו בעיניהם נישות והתנשאות,  
ומרמו "רפידים מדבר סיני" גימט' "זה ישפיל  
וזה ירים", לומר לך ברפידים זה ישפיל, היו בשפל  
המדרגה, בכל זאת לא נתיאשו ועשו תשובה,  
ונמדבר סיני זה ירים, היו צרום המדרגה ובכל  
זאת לא נתגאו ועשו תשובה.

וזהנה ידוע כי נרות חנוכה תקנו ל"ו כנגד האור  
הראשון ששימש לאדה"ר ל"ו שעות, כמבואר  
ב"רוקח" (הוצא בנבי יששכר בחודש כסלו)  
ע"ש. לכך על זה נר חנוכה אלל המזוזה  
ללמד לאדם דעת על זהירות מפיחוי היצר,  
שהיה גבי חטא אדה"ר, נסגימת שני הדלת"ן  
צ"ש ואין. וזהו הענין נר חנוכה אלל הדלת,  
ולמטה מעשרה דייקא, להורות לאדם כי אף  
שחטא ושחה נפשו עד עפר הסומריות, בכל  
זאת הוא עודנו עומד לפני הדלת והסתם של  
קדושה והקב"ה פותח שער לדוסקי בתשובה.

1409 החכמה

וזדו עיני הגם בחנוכה שמונת ימים מספר צ"ט  
ד', להורות על תיקון פגימת השני דלת"ן,  
ד' משם א-דני וד' משם ש-די כנ"ל. וז"ש  
ארוממן ה' כי דלימני רמו על תיקון הדלת"ן  
כאמור והנן.



ובן היה לו צימי התשמונאים, שכמעט שכנתה  
אור הקדושה מהם וע"י אשר נשאר עוד  
מעט שמן, הוא הניצוץ שנחוכס, ולא נתיאשו,  
ע"י סורו ונתעלו לקדושה והניצוץ ללהנ יצא.  
ידוע נר חנוכה הוא מצמינת השם א-דני,  
וי"ל כי למטה מעשרה מורה על העוה"ו, הוא  
העולם העשיה, כמחול"ל (סוכה ה.) והארץ נתן  
לנבי אדם למטה מעשרה ע"ש, וא-ל אדון  
על כל המעשים, א"כ נר חנוכה הוא תיקון  
הדל"ת משם א-דני כנ"ל.

דביר קדשו הציאמי וגם שם לא שקטתי.  
ונ"על הנקיס" ואח"כ צאו נמך לדביר ביתך  
וסינו את היכלך, למה נקט שתי לשונות דביר  
והיכל, אלל י"ל ע"י הירושלמי הוצא נתי"ט  
(מדות פ"ד) למה נקרא דביר על שם ודנר ה'  
מירושלים, והיכל שמשם הכלכלה יוצאת לעולם  
ע"ש, א"כ דביר הוא על שם הרוסמיות והיכל על  
שם הגשמיות. והנה עיקר הוא בשמים וזה בלא זה  
אין לו קיום, כי (אבות פ"ג) אם אין קמם אין  
תורה ואם אין תורה אין קמם. ז"ש ונאו נמך

אמונם המזוזה הכתוב עליה השם ש-די, וזהיותה  
בשליש העליון, מורה על גדול הקדושה, בכל  
זאת עומדת על יד הדלת, להורות על תיקון  
הדל"ת משם ש-די, שלא להיות נישות והתנשאות,  
כי אין צדיק צארץ וגו' ותמיד צריך האדם  
לשקוד על דלתי התשובה, וכענין שאמר אא"ו  
צדוק"ל מקאזמיר, הוצא צדנרי ישראל פרשת  
וארא, שהשם ש-די עומד במזוזה הפתח ודלתות